

LA CERDANYA

sandra adam

Estar malalt de càncer a la Cerdanya vol dir fer quilòmetres | A Cerdanya hem construït un nou hospital, l'Hospital de Cerdanya, conegut popularment com a hospital transfronterer. Un hospital gran que a dia d'avui no pot oferir tractament per als malalts d'oncologia. Per tant, un malalt de càncer cerdà s'ha de desplaçar setmanalment a Berga o a Manresa.

Aquest fet comporta nombrosos inconvenients. Un d'aquests és que cal contractar el servei d'un taxi o disposar d'un vehicle personal, la qual cosa suposa una despesa i una pèrdua d'hores de treball per part del familiar. Però el més important no són ni els diners ni la família: és la salut. De fet, fer quilòmetres després de rebre el tractament suposa afegir a la malaltia els marejos i malestar general provocats pel viatge.

Des d'aquí vull demanar a les autoritats competents de la nostra comarca que posin fil a l'agulla per resoldre

aquesta situació i que aconseguixin que a l'Hospital de Cerdanya es pugui subministrar el tractament, evitant així els desplaçaments dels pacients.

Josep Vinyet Estebanell, un home polivalent | A finals d'agost, Cerdanya va acomiadar Josep Vinyet Estebanell, que va morir als 95 anys. Fill de Tortellà, a la Garrotxa, va venir a Cerdanya als anys quaranta i des de llavors va entregar la seva vida a la comarca.

Vinyet fou un home polivalent: secretari d'ajuntament, periodista, historiador, cronista, dinamitzador cultural i músic eren algunes de les seves facetes més conegudes. Tenia ànsia de comunicació. Al llarg de la seva vida va publicar nombrosos llibres que navegaven entre la història i la memòria oral. De la mateixa manera, deixa un llegat ineludible en l'àmbit de la cultura cerdana però especialment a la vila de Llúvia, on va dinamitzar els *Quaderns d'informació municipal de Llúvia*, font d'informació fonamental per conèixer el poble, i va fundar el Festival de Música de Llúvia, que enguany ha celebrat la seva 34a edició.

El conegut senyor Vinyet ha marxat deixant-nos un llegat d'un valor incalculable. Un buit que serà difícil d'omplir.

LA GARROTXA

joan sala

Un reconeixement nord enllà | Les cabanes d'Argelaguer van ser molt populars mentre s'anaven construint, i fins van arribar a fer-se famoses quan es van enderrocar perquè el traçat de l'autovia envaïa el lloc on estaven aixecades. Eren fetes d'una manera lúdica per un jubilat del poble, en Josep Pujiula, conegut com el *Garrell*, que anava agafant troncs d'arbres i altres materials, molts dels quals reciclats, i muntava unes torres amb uns laberints d'una gran vistositat i, sobretot, originalitat. Pujiula ha tingut diversos problemes per fer les construccions. Les ha hagut de desmuntar i refer tres vegades, sense cap tipus d'ajut, però tot plegat ha donat com a resultat que la seva feina, callada i discreta, d'una persona sense cap voluntat mediàtica, ha estat finalista del premi Internacional d'Art Públic que atorguen la Universitat de Xangai i la revista *Public Art Review*. Ha rebut una distinció especial justament per aquesta dedicació en silenci i cautela, fins i tot en alguns moments menyspreada. Enhorabona.

Concurs del Cavall Pirinenc | Com un acte més dels 700 anys de la Fira de Sant Lluç, en el cap de setmana del 14 i 15 de novembre s'organitzarà a la ciutat d'Olot el Concurs Morfològic del Cavall Pirinenc Català. Es tracta d'una raça equina localitzada a la zona pirenaica catalana, d'origen multiètnic, i destinada principalment a la producció de carn.

Entre les actuacions de promoció de la raça s'organitza anualment aquest concurs, en què participen els millors exemplars de cada comarca. Se sol fer a mitjan novembre, un cop finalitzades les fires de tardor de les comarques pirinenques.

Els fesols de Santa Pau són DOP | Finalment, la Comissió Europea ha atorgat la Denominació d'Origen Protegida a aquests populars fesols garrotxins. Són unes mongetes de les quals hi ha notícies des del segle XVIII, com a mínim, quan

>> *Imatge de la la Fira de Sant Lluç a la ciutat d'Olot, del 1910.*

es van començar a conrear a la regió volcànica. Des de llavors se n'han anat seleccionant genotips, fins aconseguir un llegum de gran qualitat. S'hi inclouen els que es produeixen en uns quants pobles garrotxins, a més del municipi del qual agafen el nom. Així, doncs, s'han convertit en el vintè producte català amb segell europeu de qualitat.

Distinció per a la via del Capsacosta | S'ha declarat Bé Cultural d'Interès Nacional la via del Capsacosta, dins el terme municipal de la Vall de Bianya. És el camí que des de temps remots s'havia fet servir per comunicar els pobles de la muntanya amb els de la plana, i en època romana es va convertir en calçada. Se'n valoren especialment uns trams amb un bon disseny per salvar les dificultats del terreny, amb pendents i zones abruptes, que ara ofereixen un passeig platxerí i d'una gran bellesa, absolutament recomanable a tothom a qui li agradi caminar.

Una nova medalla d'or | Les patinadores d'Olot han aconseguit la novena medalla d'or de patinatge, una fita que no s'havia assolit mai, fet especialment remarcable pel caràcter amateur de totes les esportistes.

EL GIRONÈS

dani vivern

Temporada baixa | Un estiu viciósament calorós —feia 40 anys que no suàvem tant— va deixar-nos a punt de crispació, com si no n'hi hagués prou amb la política. Que també recorda la de fa 40 anys, plena de tensions i d'esperances. Ara, amb algun bisbe valent a l'hora de reflectir el sentir de bona part del poble. Hi ha nous aires a l'Església, i a Girona també bufen. Tot i que el cardenal Amato, que visità Girona amb motiu de la beatificació de tres monges assassinades el 1936, no semblà haver-ho captat, diuen.

Una altra mena d'aires, entre medievals i fantàstics, tenen entre abduït i

>> **Cartell de Temporada Alta.**
Una imatge «pop-ular i una mica pop» segons l'autor de la peça,
Carlos Pazos.
Els dissenyadors d'Elpulpo Studio van fer el cartell.

CARLOS PAZOS

col·lapsat el Barri Vell de la ciutat. Amb el rodatge d'escenes de *Joc de trons*, Girona ja ha assolit de ple la categoria de Cinecittà del segle XXI. Natàlia Molero, polifacètica directora de la Casa de Cultura, n'estaria encantada si ho hagués pogut viure.

Menys fantasiosa i més medieval és la situació d'alguns serveis bàsics. Les inversions en educació, sanitat i serveis públics en general van de baixa a la comarca, com a la resta del país. Amb escoles en barracots i el xicungunya (podríem escriure-ho així, ja que estem en clau integradora) trucant a la porta, confiem encara en la panacea del turisme com a recurs inesgotable. Però l'aeroport de Girona ja no és El Dorado de celtas en busca de *Ducados*, ni de gironins delerosos de sortir a l'esgotada Europa, que prou feina té amb l'allau que li ve al damunt.

A tot arreu patim un sistema econòmic suïcida basat més en l'especulació que en la producció. Però aquí a casa hi hem d'afegir l'estultícia administrativa, capaç d'afogar les empreses amb normes i concursos absurds fins i tot per negociar una partida de bolí-

grafs. I l'estultícia política, entossudida a ficar els autobusos sota el Parc Central. M'ho ha dit un ocellot: els conductors de bus que hi han maniobrat en proves afirmen que és com voler atracar el *Titanic* a Tamariu.

Sort que encara hi ha pobles com Celrà, Sant Gregori, Bescanó... en què la il·lusió de fer activitats entre tots i per a tots és ben viva.

Temporada Alta | El festival d'arts escèniques i musicals Temporada Alta, amb més de cent espectacles en cartellera, la més extensa fins ara, compleix 24 anys. El saltenc Salvador Sunyer —director de tota aquesta complexa oferta— en veu satisfet la consolidació internacional: 21 països hi participen amb una quarantena d'obres. El també saltenc i hiperbòlic Josep (Adrià) Puntí hi presenta un nou disc, *La clau de girar el taller*. Respecte al cartell que anuncia el festival aquest any, vull recordar la dita clàssica «la fortuna ajuda els audaços», però també que hi ha audàcies desafortunades. És una opinió. A veure què hi diuen els estetes locals.